

Τη στιγμή που θα ήξερα πως με άπατά η γυναίκα που αγαπώ, όλα θα πέθαναν με μιά μέσα μου. Θα μπορούσα τότε να φύγω, χωρίς ποτέ πια να ξαναγυρίσω κοντά της; Έγώ καταλάβαινα πως έτσι ήταν —και ποτέ πια δεν τα έβγαζα αυτά τα λόγια...

Η συνομιλητριά μου μου ζήτησε ένα ποτηράκι αζώια λικέρ. Της τὸ έδωσα, και έπειτα ξεκαλοούθησε :

—Πρό δύο εβδομάδων, πήρα μιὰ εἰδησιὴ ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Ἐπρεπε νὰ γυρίσω πίσω. Δυὸ ἐβδομάδες μου ἔμεναν ἀκόμη, γιὰ νὰ πάω τὸ βατόρι. Ἄν ἔχετε ἀγαπίσει ποτέ σας, μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τί σημαίνει γιὰ μένα αὐτὴ ἡ προθεσμία, αὐτὸς ὁ καιρὸς που εἶχα ἀζώια στὴ διάθεσί μου. Καὶ πουθενά, πουθενά, δὲν ἔβλεπα καμμιὰ διέξοδο. Ἐπρεπε νὰ γυρίσω πίσω στὸς γονεῖς μου, ἔπρεπε, κ' ἐκείνους δὲν μποροῦσε νάρθει μαζί μου, ἦταν ἀδύνατο!

Ἐνας παθὴς στεναγμὸς φρούκωσε τὸ στήθος της. Καταλάβαινα πὸς πλησιάζαμε πια στὸ τέλος.

—Ὅλα τὰ σκεφθήκαμε, εἶπε ἡ συνομιλητριά μου, ὅλα τὰ δοκίμασαμε —μὰ τίποτε, δὲν ἴπρηξε καμμιά διέξοδος! Ὁ φίλος μου κρατοῦσε πάντοτε ἕνα μαζὸ πιστόλι μαζί του, καὶ μοῦ εἶχε εἶπῃ, δι, δταν τὸ πλοῖο, μὲ τὸ ἄπειο θὰ φύγω, θὰ σηκώση τὴν ἀγκυρὰ του καὶ ὁ Εὐκλῆς τὸν θὰ ἀρπάξῃ νὰ χτυπᾷ μὲ δυνάμη τὰ νερά, τότε, μ' ἀκούτε; ;... Τότε θὰ ἀδείασῃ τὸ πιστόλι τὸν πλῆθος τὸν κεφάλι του! Ἡ σκέψι αὐτὴ μὲ ἔκανε τρελλή, καὶ ὅμως ἤξερα πὸς δὲν μποροῦσα ν' ἀλλάξω τὰ πράγματα. Ἀποφῆ εἶνε ἡ τελευταία νύχτα στὶς τέσσαρες ἡ ὥρα τὸ βατόρι φεύγει!

Ἐροῖσα ἀσυναίσθητα μιὰ ματιὰ στὸ ρολόγι : ἦταν δύο ἡ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἀνατριχίσα. Ἡ συνομιλητριά μου συνεχίσε :

—Σας εἶδα ἀποφῆ στὴν αἰθούσα τοῦ χοροῦ. Δέχθηκα τὴν πρότασί σας καὶ χορεύα μαζί σας. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ θυμόμουν τὰ λόγια του : «Τὴ στιγμὴ που θὰ ἤξερα πὸς ἡ γυναίκα που ἀγαπῶ, με ἀπατᾷ, ὅλα θὰ πέθαναν με μιά μέσα μου!» Μὰ εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασί μου. Ἦταν καλύτερα ἔτσι. Καταλάβαινα, ναί, πὸς αὐτὸ τὸ πρῶνὸ θὰ ἦταν πολὺ σκληρότερο. Μὰ ἔπρεπε νὰ τὸν σώσω, πρέπει νὰ τὸν σώσω!

Ἡ σκέψι μου εἶχε φρεσθῆ καταλάβαινα!

—Καταλαβαίνετε τώρα, ποὺ εἶπε ἐκείνη. Ἐσεῖς δὲν τὸν εἶδατε, πὸς εἶχε γίνει δταν, γυρίζοντας γιὰ μιὰ στιγμὴ μέσα στὴν αἰθούσα τοῦ χοροῦ, δὲν με βόηξε στὸ τραπέζι ὅπου με εἶχε ἀρπῆσει νὰ τὸν περμένω, καὶ με εἶδε ἔπειτα νὰ χορεύω μαζί σας. Ἐγὼ ὅμως τὸν εἶδα : Ἄ, Θεέ μου. Τί σκληρὴ ἦταν ἐκείνη μετὰς μας, δταν σεῖς με περμενάτε ἐδῶ καὶ ἐγὼ ξεκίνησα νύθθω νὰ σας βρῶ! Καὶ πὸς μπόρεσα νὰ κρατηθῶ, νὰ μὴν πέσοι στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τοῦ φωνάξω : «Παιδί, παιδί που εἶσαι! Δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν πὸς ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο ἀπὸ μιὰ ζωομῖδα!...».

Ἡ κρίσι εἶχε ξεσπάσει. Οἱ λυγμοὶ τὴν ἐπιγυν. Ἀναντιστάσανε ὀλόκληρη, οἱ γυμνοὶ τῆς ὄμοιο αἰγούσαν... Δὲν εἶπα λέξι, σπρώθηκα, τῆς τοῦ σκέπασα κ' ἄρχισα νὰ βηματίζω, νευρικά, ἀρηρημένα.

Κάθηρα ἔπειτα κοντὰ της, κατινίζοντας αἰγάρο ἐπάνω στὸ αἰγάρο, με τὰ μάτια κωφομένα στὸ λεπτοδείκτη, που προχωροῦσε μὲ ἀπελπιστικὴ βραδύτητα...

Τέσσαρες παρὰ τέταρτο! Πετάχτηκα ἐπάνω, σηκώθηκα. Πέρασε τὰ λεπτὰ δαχτύλι τῆς ἐπάνω ἀπὸ τὰ μαλλιά μου καὶ μοῦ εἶπε :

—Ὁ, σὰς εἰχαριστῶ! Δὲν ἔπρεπε με κανέναν τρόπο νὰ εἶμαι μόνη ἀποφῆ, σὰς εἰχαριστῶ!...

Καὶ ἔφυγε. Ἐξὸ τὰ ἄστρα εἶχαν ἀρπῆσει νὰ τρεμοβούνουν. Ἐπάνω στο μαζὸ τραπέζι μου ἦταν δυὸ ἄδεια ποτηράκια καὶ ἐπάνω σ' ἕνα κἀθησα τρία λημονημένα περιωδικά. Βάδιζα, νευρικά. Ἄ! τὸ λιμάνι κάτω, ἀκούστηκε ἡ σειρήνα ἐνὸς πλοίου. Πετάχτηκα στὸ παρῶνθω, τὸ ἄνοιξι καὶ ἔριξα τὰ βλεμματὰ μου στὸ βάθος. Ἐνα ἕπερωματιὸ ἀφανε ἀργὰ-ἀργὰ τὸ λιμάνι. Στὴν προκειμένη ὅμως δὲν ἦταν κανεῖς.

Ἡ νῆα εἶχε πετύχει κείνο ποῦθελε.

Ὁ ἀγαπημένος της, νομίζοντας πὸς τὸν πρόθεσε μαζί μου, δὲν αὐτοκτόνησε γιὰ τὸ μισοῦ τί της....

ANEMONES

ΣΤΟΝ ANEMO

Ἡ μεγαλύτερη εἰρωνεία εἶνε νὰ ζήσης φτωχὸς γιὰ νὰ πεθάνης πλούσιος.

—Ἐγυαλίνεται κανεῖς μπρὸς στὴν ἰδιοψία, ἀλλὰ γονατίζει μπρὸς στὴν καλοσύνη.

—Μὴν ἀφίνης νὰ φτυρῶσαν τριβῶλοι στὸ δρόμο τῆς φιλίας.

ΠΙΕΝΝΙΕΣ

F ΑΠΟ ΤΟ 21

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 25ης Μαρτίου, ἡμέρας καθ' ἣν ἐξεργάγη ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις, δημοσιεύοιμε ἐδῶ διαφορὰς μικρὰς εἰδησεις, τίς ὁποῖες ἐσταχυολογήσαμεν ἀπὸ τίς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὰ κρημνὰ τοῦ Μεσολογγίου, τὸν σφίλον τοῦ Ἰωάννου τῆς Ὑδρας καὶ τὴν Ἑυκνήν Ἐφημερίδα τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ναυπλίου :

—Ὁ ποιητὴς Διονύσιος Σολωμὸς θὰ ἐκδώσῃ ἐν Μεσολογγίῳ διὰ τρίτην φορὰν τὸν Ἕμνον τὸν πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν, τὸ ὁποῖον ἀντίτυπα θ' ἀποστείλῃ σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Τὰ ἀντίτυπα αὐτὰ στοῦς μὲν ἀπόρους ἀπερασθῆ νὰ μοιρασθῶν δωρεάν, στοῦς δὲ δυναμένους νὰ πληρώσουν νὰ πωληθῶν ἀντὶ 100 παραδόντων ἕκαστον καὶ τὰ χροῖματα τὸν εἰσπράξῃσαν νὰ διατεθῶν ὑπὲρ τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Νοσοκομείου. (1825).

—Τὸν Δεκέμβριον τοῦ ἰδίου ἔτους, ὁ ἀστνόμος Μονεμβασιᾶς, ἐφαρμάξων σχετικὴν διαταγὴν, ἀπέστειλε πρὸς κατὰξιν στὸ σῶμα τὸν τακτικὸν μερικὸν τῆς περιφερείου του.

—Οἱ 12 ὄμοι ἀπ' αὐτοῦς ἦσαν παιδιὰ καὶ τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ αὐτὰ μόλις εἶχε κλείσει τὰ... δεκατέσσαρα! Γι' αὐτὰ καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ σώματος τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ παρηγγέλει στὸν ἀστνόμου νὰ τοῦ... ἐπιτάξῃ καὶ μερικὰς παραμάνες!

—Στὶς 27 Ἀπριλίου τοῦ ἰδίου ἔτους, ἔγινε στὸ Ναυπλίῳ ἡ δίκη τῶν Β. Σταύρου καὶ Γ. Σιροπούλου. Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Προσωρινοῦ Ἑγγληματικῆς Δικαστηρίου κατεδικάσθησαν ἀμφότεροι εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον.

—Ὁ ἕνας ἐκ τῶν κατηγορουμένων κατηγοροῖτο ὅτι εἶχε σκοτώσει κάποιον ἠγούμενον γιὰ νὰ τὸν ληστήσει, ὁ δὲ ἄλλος ὅτι μετέφερε κρυφῶς ἔγγραφα τῶν Τούρκων ἀπὸ τὰς Πάτρας στὸ Ναυπλίῳ.

—Κατὰ τὴν ἠρωικὴν ἔξοδο τῆς φρουρᾶς τοῦ Μεσολογγίου ἐφονεύθησαν περίπου 500 καὶ ἀπέθαναν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τίς κακοτυχίας ἄλλοι 600.

—Ἐκτὸς αὐτῶν συνελήθησαν αἰχμάλωτα 1200 γυναικαίπαιδα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν προρτίσει νὰ σκοτωθῶν μόνα τὸν πρῖν πέσουν στὰ χεῖρα τοῦ ἐχθροῦ, ὡς εἶχον προποφασίσει.

—Τὸν ἔθνικὸν ἔθνον, ὁ ὁποῖος διενεργήθη ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ στὸ Ναυπλίῳ ὑπὲρ τῶν ἀτυγῶν Μεσολογγιτῶν, κάποιος ἐκ τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ Μεσολογγίου προσέφερε αὐθρομίας ὅλη τὴν περιουσίαν, δηλ. 200 γρόσια καὶ 2 ρομπέδες!...

—Ἐπίσης στὸν ἰδιο ἔθνον προσερέθθησαν σπαθία, πιστόλια, ντουφέκια, ρολόγια, καλαμάρια, δαχτυλίδια, ἄλογα, σέλλες, χροῖματα κτλ.

—Στὶς 30 Ἰουνίου 1826 ὁ σταταγῆος Ν. Κοιζήτης ἐκδίσει τὴν Σαλαμίνα διαγγέλλων, τὸ ὁποῖο ἀνευθίνε πρὸς ὄλους τοὺς Ἑλληνας καὶ τοὺς καλεῖ νὰ ὑπερασπίσουν τὴν πατρίδα.

—Ἐὖςοι δὲ, καταλήγει τὸ διαγγέλλων, δυνάμειν νὰ φέρωσιν ὄπλα, νοσήσων ἀδιαφορίαν, θέλων νομιζέσθαι προδῶτα τῆς πατρίδος, ἐχθροὶ τοῦ χριστιανισμοῦ, φίλοι τοῦ μοιμεθανισμοῦ καὶ τέχνα τοῦ διαβόλου.

—Ἡ Ἐθνικὴ Φρουρὰ τῶν Παρισίων ἐνήργησε ἔθνον ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων ἐπαναστατῶν πρὸς κατασφην ἐνός κανονισμοῦ με τὴν ἐπιγραφὴν : «Τοῖς Ἑλλησιν, οἱ ὀπλίται τῆς 2ας λεγεῶνος τῆς Ἐθν. Φρουρᾶς Παρισίων».

—Κατὰ τὴν 28ην τοῦ Μαΐου 1826 ἐδόθη μεγάλη συναυλία εἰς βοήθειαν τῶν δυστυχῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Βιέννης, διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ ἱπποτῆ Μουρῶζ.

—Τετρακόσιοι μουσικοὶ ἔλαβον μέρος εἰς αὐτήν. Ἡ ἐναρξὶς ἐγένετο μετ' ὁ Ἐναπαύσασαν (Requiem) τοῦ Μόζσαρ, εἰς μνημόσινον τῶν ὑπὸ τὴν Ὀθωμανικὴν μάχαιραν πεσόντων ἠρώων τοῦ Σταυροῦ.

—Κατὰ τὴν 8ην ὥραν τῆς νυκτὸς τῆς 2ας πρὸς τὴν 3ην τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1826 ἐφάνη καὶ εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον, πρὸτῃν ἡδ ἑσπέρα, ἀτμοκίνητον πλοῖον.

—Τὸ ἀτμοκίνητον αὐτὸ ἐπωλήθη παρὰ τοῦ κτήτορος αὐτοῦ κυρίου Φαγγελίου Ἀδινῆ Ἀστικῶς καὶ ἠγοράσθη παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Διοικήσεως διὰ δεκαπέντε χιλιάδας λιρῶν στεργλιῶν Ἀγγλικῶν.

—Ὅθεν ἔλαβε τὸ ὄνομα «Καρτερία». Εἶνε χωρητικότητος 233 τόννων, κατὰ τὸ μέτρομα τῆς Ἀγγλικῆς Διοικήσεως. Καὶ ἰδοὺ ἀπέκτεινε καὶ ἡ Ἑλλάς ἐν ἀτμοκίνητον πλοῖον.

—Ἀπὸ ἐπιστολῆν, τέλος, τοῦ Καποδίστρια, σταλείσαν ἐκ Λονδίνου πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν τῶν Ἑλλήνων, ἀποσπῶμεν τὰ κάτωθι : «Ὅτε ἔμαθον τὴν κατασφην τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν χρηματικὴν ἀνενοχηρίαν τῆς προσωρινῆς Διοικήσεως τῶν Ἑλλήνων, ἔσειλα παράνα πρὸς τὸν ἀδελφόν μου νὰ παρακαταδίωξῃ εἰς χεῖρας τῆς προσωρινῆς Διοικήσεως τῶν Ἑλλήνων, δύο χιλιάδας λιρῶν στεργλιῶν, τὴν μόνην χρηματικὴν μου περιουσίαν, τὴν ὁποῖαν καθυπέβαλον εἰς τὴν ἐξουσίαν της».

Ἄρχισα νὰ βηματίζω νευρικά, ἀρηρημένα...

